

Борис Пастернак

След паузата

Преди три месеца на мен –
навън виелиците бели
на парка гол, незащитен
не бяха още налетели –

ми хрумна: буря вън реве
и тук ще съм като затворник
и с нови зимни стихове
ще пълня пролетния сборник.

Но дреболиите и тук
върхлитаха като лавина
и зимата, като напук,
изниза се наполовина.

Тогава аз разбрах все пак,
защо, осяла тъмнината
с пронизващи кристали сняг,
тя тъй се взираше в стъклата.

„Побързай!“ – шепнеше ми с глас
пресипнал, с устни посинели,
а моливите острех аз
и се шегувах неумело.

Дордето стихнал, примирен
пред лампата седях отрано,
тя, зимата, дойде при мен
и си отиде неразбрана.

КРАЙ

© Борис Пастернак
© 2001 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак

Публикация: в. „Литературен форум“, бр. 5 (446), 06.02. – 12.02.2001 г.

Източник: <http://slovo.bg/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8352>]